

Роман Пастух

ОРЕСТ ЯЦКІВ

Інтелігент, який жив непомітно, але бачив усіх. У таку словесну формулу можна умовно вкласти життя і діяльність музикознавця, фольклориста, педагога Ореста Яцківа (1942–2005). Народився Орест Яцків 2 січня 1942 року в селі Гірному Стрийського району. Закінчив філологічний факультет Дрогобицького педінституту ім. І. Франка. Працював старшим викладачем, доцентом, завідувачем методичного об'єднання історико-теоретичних дисциплін, завідувачем кафедри теорії, історії музики та гри на музичних інструментах музпеду. У 1962 році створив студентський естрадний ансамбль «Веселка», з яким пропагував кращі твори українських композиторів, пісні місцевих композиторів в Україні, Росії, Вірменії, Литві. З цього ансамблю вийшли відомі згодом співаки Марія Шалайкевич, Ігор Кушплер, Іван Мацялко, Іван Попович, Мар'ян Шуневич та інші.

Створив низку програм на телебаченні. Автор понад 200 наукових праць з питань української музичної культури, зокрема, про Дмитра Бортнянського, Михайла Вербицького, Северина Сапруна, Михайла Гайворонського, Ярослава Барнича, Бориса Кудрика й інших. Друкувався в українських наукових збірниках, журналах, газетах, зокрема, «Народна творчість та етнографія», «Музика», «Дзвін», «Культура та життя», «Бойки», «Бойківщина», еміграційних «Гуцулія», «Верховина», «Наше слово», «Свобода», «Америка». Майже все життя вивчав творчість українського музикознавця, композитора, педагога й науковця, редактора і видавця творів Й. Брамса, Й. Гайдна Євсевія Мандичевського. Редактор, упорядник книг і наукових видань, учасник всеукраїнських, міжнародних наукових конференцій, форумів, симпозіумів. Підтримував творчі, наукові контакти з науковцями і композиторами за кордоном, Романом Савицьким молодшим, Романом Кухаром. Автор біобібліографічного довідника про викладачів кафедри музикознавства і фортеп'яно музпеду. Помер 15 жовтня 2005 року похований у рідному селі Гірному на Стрийщині.

Його стиль життя доволі точно передає таке формулювання: жив непомітно, але бачив усіх. Бо й справді, Орест Васильович, для якого його найближче оточення було «братками», належав до людей не крикливо-мітингового типу, а тих, які спокійно, але твердо й послідовно *перли свого плуга* на обраній життєвій ниві. Всі, з ким він спілкувався, відчували його енциклопедичну обізнаність, благодотворний вплив, зичливість, тонке почуття гумору навпіл з іронією, межу якого він з природньою

делікатності ніколи не переступав. Словом, Орест Яцків вважався на музпеді і в Дрогобичі уособленням кращих рис українського патріота, науковця і педагога.

На факультеті, якому він віддав кращі роки життя, шанують пам'ять незабутнього колеги і друга. Першим кроком стало відриття меморіальної таблиці. Протягом наступних років після відходу Ореста Васильовича за межу вічності науковці Людомир Філоненко та Олександра Німилович збирали, замовляли, опрацьовували і уклали спогади, а також частину його творчої спадщини, світлини про нього для окремого видання до 70-річчя від дня народження. Вони й склали ілюстровану книгу «Орест Яцків. Спогади. Матеріали. Статті» (Дрогобич: Посвіт 2012. 416 с.). Серед авторів спогадів — Люба Кияновська, Михайло Шалата, Юрій Кишакевич, Оксана Шевчук, Богдан Сюта, Володимир Грабовський, Степан Дацюк, Корнель Сятецький, Степан Стельмашук, Михайло Хай, сестра Христина Михайлівська і дружина Наталія Яцків, діти Лідія і Юрій, Ігор Ліщинський, Богдан Пиц, Уляна Молчко, Микола Зимомря, Теодор Курань, Ірина Бермес, Наталія Сулій, інші (всього понад сорок). Вміщено двадцять його наукових, музикознавчих, методичних і фольклористичних рецензій і статей, матеріали про його творчу і педагогічну діяльність.

17 грудня 2012 року відбулася презентація книжки, що стала своєрідним пам'ятником Орестові Яцківу. Вона зібрала повну актову залу педуніверситету і пройшла у справді теплій і щирій атмосфері. Зі спогадами виступили ректор педуніверситету Надія Скотна, Анна Школьнікова (Львів), Галина Стасько (Івано-Франківськ), Наталія Сулій, Микола Ластовецький, Роман Пастух, Петро Сидорчук, загалом понад двадцять осіб. Кожний промовець знайшов що сказати доброго на адресу колеги, друга, знайомого, упорядників і видавців книжки.

Кажуть, коли в нескінченних глибинах космосу гасне зоря, її світло продовжує йти до землі упродовж століть, тисячоліть і навіть мільйонів років. Так воно чи інакше, знає тільки Господь Бог. Але цю філософську сентенцію прийнято згадувати з нагоди пошанівку людей, які залишили свій слід у будь-якій галузі знань. До них належить і Орест Яцків. Гордість його рідного села Гірного, Стрийщини, Дрогобиччини і всього нашого краю.

До 70-ліття педагога і науковця колеги і друзі приготували солідну збірку спогадів і матеріалів про Ювілята: *Орест Яцків: Спогади. Матеріали. Статті* / упоряд. Людомир Філоненко, Олександра Німилович. Дрогобич: Посвіт 2012. 416 с. Тут зібрано понад сорок спогадів, авторами яких є друзі, колеги, рідні й учні. До книжки ввійшли також матеріали про творчу й педагогічну діяльність Ореста Яцкова, а також двадцять його музикознавчих, фольклористичних і методичних публікацій та рецензій, які розкривають сторінки життя і творчості українських композиторів та проблеми музичного виховання. Публікуються також бібліографія його друкованих праць та ціла галерея світлин. Презентація книги відбулася в Дрогобицькому педагогічному університеті 17 грудня 2012 року.

